

Vasárnapi prédikáció/gondolatok/segítség az otthoni személyes/családi Istentisztelethez

2020. május 17.

Ige: 1 Mózes 14, 13-24. Zsid 7.

Ének: 66.

Ha Sodoma és Gomora városneveket meghalljuk, akkor kétség nélkül a bűn és fertő, büntetés és pusztulás képei jelennek meg az ember szemei előtt. Aki nem is ismeri a bibliai őstörténeteket, az is tudja, hogy ez a két város szimbóluma lett az Istentől való elszakítottságnak, a féktelen bűnnek és kicsapongásnak, a törvény semmibe vételének. Hogy miért éppen oda költözött Lót, azt sejthetjük. A Biblia olvasó kalauz szerint Ábrahám történetében hangzik el a kérdés: Mit választasz? Mármint Lót. Ábrahám kérdezte ezt unokaöccsétől, mert már szorosan voltak az adott helyen, s ő ezt javasolta: váljanak ketté. Mondhatta volna Ábrahám (neve=dicsőséges személy, majd sok nép atyja), hogy én vagyok a családfő, a tekintélyes ember, az, akivel Isten is beszélt, hogy Lót, „menj amarra,” de ő alázatos és szelíd volt, s tudott lemondani, tudott csak az Úr ígéreteiben bízni, s elfogadta, hogy Lót a Jordán folyó mellékét választotta, amit az Úr kertjének is neveztek, olyan szép és bőséges volt, s ott volt a két város is, gazdag város is: Sodoma és Gomora. Lót tehát jól választott, a jobb földet, gazdagabb vidéket, aminek szebb volt a csomagolása, a külsőségek vonzóbbá tették. Ábrahám pedig maradt a kevésbé dús földön, de csak róla olvassuk: az Úr ígéreteit kapta: övé lesz a föld, utódai megsokasodnak. Így is érthető a kérdés: Mit választasz? Az egyik oldalon Sodoma kincse, a másik oldalon a hit és a bizalom, hogy az Úrra bízom magam, s az Ő vezetését kérem. Mi a nagyobb? A pillanatnyi előny, vagy a hosszú távú bizalom. Te mit választasz: Sodoma és Gomora kincse vagy Isten áldása?

Hogy nem mind arany, ami fénylik, az hamar kiderül, amikor 4 kánaáni város ellen háborút indít 4 keleti király. Akiknek adót fizetett Sodoma, Gomora és még két másik város, de fellázdak. Ekkor az Isten kertje csatatérre változik, s Lót is hadifogságba kerül, a sok gazdagsággal együtt. S ímé, minden arany, ami fénylik, már az ellenségé. Vajon jól döntött Lót, amikor választott Sodoma kincse és Isten áldása között? Mindenesetre Ábrahám, akit nem ér el a háború szele, hadjáratot indít – önvédelemből –, hisz Lóton keresztül családját támadták meg. És kiszabadítja Lótot, sőt a többi népet is, az elrablott holmikkal együtt. S visszatérően két király fogadja a győztes Ábrahámot: Sodoma királya, és Melkisédek Sále (Jeruzsálem) pap-királya. És megint a kérdés: Mit választasz? Te mit választasz Ábrahám? Mert Sodoma királya a visszaszerzett kincset kínálja fel, Sále királya pedig kenyeret, bort és áldást. Össze lehet mérni a kettőt? Nem is érdemes. Ugyanis a különbség ég és föld. Ábrahám pedig – megint –, az égit választja. Lemond nagylelkűen a hadizsákmányról, ami egyébként őt illette, de többet kap, mint remél. Mert elfogadja Melkisédek áldó szavait, hiszen tudja: ezt a győzelmet is az Úrnak köszönheti, aki neki többet akar adni, mint a züllött város visszaszerzett kincsei. Neki nem is kérdés: Sodoma kincse vagy Isten áldása. Olyan fontos ez a jelenet: a kenyér, a bor, az áldás, ez a titokzatos személy: Melkisédek. Az újszövetség, a Zsidókhöz írt levél, benne egyenesen Krisztus előképét látja. Azt, akiben a régi törvény újjá lesz majd. Hiszen a kenyér és a bor jelzi és az újszövetségben emlékeztet arra, hogy Krisztus életét adta bűneinkért. Az áldás Ábrahámnak jelezte, hogy valóban bízhat Isten ígéreteiben, aki örök életet ad, s áldása által lelkileg is fejlődhet és gyümölcsöt is teremhet. S hogy ezután Ábrahám tizedet ad neki a zsákmányból, felborítja a régi logikát, miszerint az embernek kell tenni, adni valamit, de itt már Ábrahám szinte újszövetségi módon gondolkodik: Isten tett érte valamit, megígért valamit, és ő legfeljebb hálából, szeretetből viszonzhatja ezt.

A kérdés tehát: Sodoma kincse vagy Isten áldása? Azt gondoljuk, hogy az a fontos, ami látható, ami fogható, ami megszerezhető, kereshető? Attól függ az életünk? A világgal együtt azt hisszük, hogy most majd az lesz a legfontosabb, hogy a gazdaság magára találjon, elmúljon ez a mai válság, mintha mise történt volna? „Ma is a földnek kell meghasadni, hogy tűz nyelje el

Sodomát?” Vagy mi tudunk előrébb látni, többre figyelni, jól választani? El tudjuk hinni, hogy „Isten áldása, az gazdagít meg, és azzal nem szerez semmi bántást” ? És a pillanatnyi érdek és haszon majd kevesebb lesz, el is veszhet, de ha jól választottál, majd megtart az Úr ígérete. Mint Ábrahámot, aki a mai igében kétszer is jól döntött. Van, hogy le kell mondani valamiről, el kell engedni valamit, a hadizsákmányt, hogy az ígéret, az áldás tiéd lehessen. Van, hogy el kell engedni a földit, hogy megragadhasd a mennyeit. Aztán az hosszú távon, annak áldása a földre is kiárad. Végül igen, meghasad a föld, leesett a kénkö, és elnyelte Sodomát, kincsével együtt. De Isten áldása megmaradt s Ábrahámra ma a hit hőseként tekintünk. Ma ugyanez a kérdés: Sodoma kincse vagy Isten áldása? Ámen.